

CLAUDIA PAGÈS

Més de dues aigües

Fig. 1

Empúries

Claudia Pagès
Més de dues
aigües

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: setembre del 2024

© Claudia Pagès Rabal, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 13.150-2024
ISBN: 978-84-19729-48-4

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix
una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals
perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest
ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia
creativa d'autores i autors perquè puguin continuar
desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si
necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu
contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per
telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Els colors són sempre els mateixos. El marró vermellós del fang, com si fos totxo, però d'abans, desfet; el verd dels pins. No es veu el marró fosc dels troncs, tot és verd de pi, que no és el verd fosc dels boscos noruecs, és pàl·lid, sobreexposat. I el color vermellós del fang, com la pell del pastor.

Tots tenen relació amb el vermell, tant si hi estan oposats com si s'hi inclinen. *Putus Mossos*, gossos, hi ha un grafiti vermell. Una rosella que serà arrencada i morirà immediatament, vermell. L'odi amagat darrere dels *deu*, vermell foguera. Els grafitis ja podrien ser de qualsevol color, o el fang, la pell del pastor, perquè els *deu* ho taquen tot de vermell. El to vermellós és pigment que es barreja amb la resta del paisatge i fa que cap color sigui punyent i precís. No és ombra vermella, és un to afegit a la paleta. Tot té una mica de color de sang i aquesta, en sortir, en posar-se sobre una altra superfície, es rovella, i queda una taca estàtica al paisatge. O que tot és una mica vermell de sang oxidada per recordar que tot té capacitat d'esquinçar, que les coses esquitxen si les trepitges o les mires massa de prop.

Tot durant els segons entre els *deu* i les passes entre els grafitis. *Putus Mossos, gossos, grafiti vermell.*

Hi ha una parella que camina al meu darrere, a uns set metres de distància, parlen fort i jo, com que vaig pel camí, no els perdo. No surto mai del camí i, encara que ho intentés, acabaria en una urbanització o en una carretera; en un altre camí. Sec en una roca per desfer-me d'ells, que són abelles que em persegueixen. Els deixo passar de llarg. Em diuen *deu*, jo penso *siau* i aparto la mirada perquè porten robes tècniques i fluorescents i m'enceten els ulls amb lluminositat seca i freda. Ells van amb ulleres de sol de plàstic, de muntanya. Davant, en una roca, hi ha el grafiti de *Putus Mossos, gossos*, que durant uns segons es tapa per les seves robes Decathlon. El vermell no tapa les robes fluorescents perquè són massa entusiastes, porten àcid al mig d'un lloc que no és gens de speed, ni d'MDMA, ni res d'això, és massa vívid pels camins de muntanya. El *deu* que diuen en passar és el vermell que porten dins els muntanyistes vestits de Decathlon. Els ulls se m'adapten un altre cop en mirar el grafiti de *Putus Mossos, gossos* i els abaixo cap a les plantes que tinc al costat. Tot són cards apagats. Els miro i deixo de respirar per si el turmell els ha tocat, i mentre aguanto l'aire, veig el verd blanquinós i les pues, i l'efecte que diuen que va bé pel pipí i fer-los bocins, secs, fer-ne te. Respiro un altre cop, el seu *deu* m'ha deixat de

color vermell, i continuo pel camí fangós al costat dels camps de vi. Els de Decathlon van avall, taques fredes entre els pins pàl·lids i el verd aquest tan descolorit.

Caminar per llocs que no són carrers és un altre caminar. No és ciutat, no em puc perdre. No puc començar a caminar i parar de cop perquè no sé on soc, o caminar sabent que no em trobaré cap límit geogràfic, només carrers que comuniquen amb d'altres. Si camino massa, em trobo fronteres de carreteres, entrades a boscos, camps privats o precipicis amb coves. No hi ha una amalgama socioterminològica de barris per patejar. No hi ha laberints de capes semàntiques, acumulades verticalment, cap amunt, per blocs, i cap avall per línies de metro que ho connecten tot. Hi ha camins i hi ha boscos, i després hi ha el carrer Major i altres carrers amb noms de sants. Hi ha precipicis i hi ha coves, capes històriques amb lligams de narratives ancorades.

Quan acabo el poble i començo a caminar per la terra, paro. Paro un moment per mirar a banda i banda si ve algun cotxe per la carretera que separa poble i muntanya. Camino per camins, no per carrers. Travesso carreteres per continuar pels camins. El poble no es pot trepitjar, i la muntanya és perquè té colors que la fan ser. No és per pèrdua, per falta, que la muntanya no és, sinó perquè aquesta sempre és d'algú, és trepitjada amb un *meu*. Quan em perdo, la falta no

hi és mai. Perdre's no és passar per llocs desconeguts, però per llocs que no tenen un *meu*. El *meu* bosc. El *meu* tros. Els camps amb cognom. El carrer: de Sant Francesc. Les fonts: una del Llangardaix i l'altra de no sé qui. Jo faig bé la meva potència que és caminar, i els camins no els mato mai amb un *meu*.

Tinc les vambes negres plenes de fang i una capa taronjosa les encercla. El meu turmell lívid. Els pantalons negres. Quan baixes cap al poble el terra és tot grafit gris, hi baixen rierols on pots posar les vambes i veure com el color marxa, com el fang s'escapa amb l'aigua. Els meus turmells lívids.

Els de robes fluorescents ja són a la carretera que separa el poble dels camins. Les fulles estan quietes. Els *deu* sempre acaben amb la veu molt aguda, que fan moure les fulles. *Deu* amb el principi greu per les pedres i el final agut per les fulles. De lluny em deuen veure tot caqui, vermell. Les seves vambes Quechua baixen netes, i el rierol neteja de fang les meves. Podria relliscar i matar-me mentre les vambes es netegen en el rierol de pissarra. A sota hi ha el poble que no es mou, i com que no es mou, ningú hauria de dedicar-li gaire temps, ja que aquest no dedica res als segons que passen fora dels seus marges. No mira cap a fora, no mira més enllà de la muntanyeta del davant, la de la creu. I un no hauria de mirar-lo tampoc, perquè no hi passa res, perquè no es mou. Jo el vull dilatar perquè caigui en un

forat negre i potser així hi trobi la llum a fora, o la busqui més enllà, muntanyes enfora, quilòmetres lluny, pensaments desiguals, miralls esbocinats on no es pugui reflectir.

El rierol ha netejat les soles de les meves vambes, però el fang s'ha quedat com un flotador al seu voltant, fent un contorn de fang vermellós entre la tela negra.

La calç pintada de vermell, escrostonada, el marbre de la pica del lavabo antic i els cables que foraden la roca per on passa la fibra. Em marejo del mareig que dona gust, de baixada de pressió i cigarro sense experiència. Em marejo moltes vegades en aquest bar, abans i tot d'aspirar o englopant res. Podria estar en una pelli de sense ficció, seria igual: làsers a fora, i a dins les parets d'un metro de roca i la pintura vermella que es desprèn a trossos de la humitat acumulada. La bombeta incandescent que cau d'un fil i la finestra petita de fusta pintada de marró fosc. A fora, els Camisets Vermells criden. No m'he assegut mai a un vàter per fer pipí que no fos a casa o casa d'amics, sempre m'aguantant ajupida i amb els genolls corbats just perquè els pantalons se'm quedin arrapats al plec de les cames i no caiguin al terra fastigós. Sona Rage Against the Machine i els Camisets Vermells canten a sobre la melodia, se salten paraules, criden lletres amb ritmes. És un cant de símbols. En estirar la cadena, l'aigua de la cisterna m'esquitxa. El mirall és petit i no hi ha prou llum, però em miro com de vegades em miro de lluny

amb les coses que reflecteixen. Que estigui tot pintat de vermell, i la calç, em fa estar a dins més estona o això em sembla. No sé per què sempre hi ha tanta humitat calenta a dins, i a fora la humitat freda dels terres mullats com si hagués plogut. Fora del lavabo, fora del bar, fora del carrer, fora d'aquí, hi ha una tecnologia trepidant. Una tecnologia que ha interferit en tot menys en alguns paisatges quotidians. Som pessebres perforats per cables i fibres, així tenim les pors més noves i les antigues, les simples però profundes. La llum incandescent és groga i agraeixo que no sigui blanca de LED.

Rage Against the Machine ha acabat just al mateix temps que algú ha picat a la porta. Xoco amb un camiseta vermella que va suat i fa olor de birra i d'home, i la pell de la cara és brillant de cantar a gola oberta i moure els braços. Entra i no tanca la porta i jo surto d'allà abans que senti com el seu pipí xoca contra la porcellana del vàter. No vull sentir això. No vull que ningú m'ho faci sentir. Poso un peu a fora i els braços de la gent estan estesos. Els braços estesos i les mans agafant gots, i passo sota els gots i veig com les gotetes de cervesa cauen sobre les seves samarretes vermelles, negres. Les vermelles s'humitegen en rodones que s'eixamplen més fosques i es tornen granat. Les negres aprofundeixen el seu negre.

Ja no queden braços i arribo on hi ha la llar de foc encesa a l'hivern, i la porta de fusta que dona al pati del darrere. Baixo les escales i camino per sobre

de les pedretes que fan de terra i fan tant soroll. Allà l'Anglesa parla amb un camiseta vermella. Ensenya les dents en riure. Ell no les ensenya, però mira les d'ella. Si em moc em sentiran, perquè el terra fa soroll, i seré massa present. Si em quedo quieta semblo imbècil. M'espero tres segons, per si em fa cas, per si em percep i em fa un senyal. Aguanto la respiració, i després penso que haig de fer el contrari, que si no em sent no em farà cap senyal. Deixo anar l'aire i faig una passa, en faig una altra, i ja soc dintre del bar un altre cop.